

engang anses for juridisk godtgjort, at han har modtaget saadanne Beløb for at stille de vedkommende Syge bedre. Hvad der imidlertid maa anses for godtgjort ved Forhørene, er, at Dr. Møller har været ilde lidt af Soldaterne ved de forskellige Afdelinger, hvorved han har gjort Tjeneste, og at denne Stemning imod ham er foranlediget ved hans ualmindelige Haardhed imod sine Patienter, idet han nemlig i Stedet for at soignere dem og pleie dem har udfjældt dem og sigtet dem for at være Simulanter osv., og det er oplyst, at han tillige ansaas for at være en Mand, der tog imod Stikpenge til Skade for sin Stilling som Embedsmand. Allsaa disse Dplysninger, som ere fremkomne gjennem de Forhør, der ere optagne siden den sidste Forhandling her i Salen angaaende Pension til Dr. Møller, bringe ikke noget efter Lovgivningens juridisk Bevis for, at han har gjort sig skyldig i at modtage Stikpenge, og naar Udvalget gjør Thinget det Forslag, desuagtet at negte Dr. Møller Pension, saa er dette ikke støttet væsentlig paa, hvad der er oplyst siden sidste Samling, men hovedsagelig paa den Dom, der i August 1870 overgik ham ved den Etabskrigsret ved 6te Bataillon, en Dom som senere er bleven allerhøist stadfæstet. Ved denne Døm blev Dr. Møller idømt een Maanedes Fæstningsarrest af anden Grad for et Forhold, som maa anses for opværende, idet han, skjøndt læge, skjøndt ansat af Staten til at drage Omhu for en syg Soldats Helse, overfalder denne Soldat voldelig med Hug og Slag og derhos med Skjældsord og mishandler ham paa et offentligt Sygehus, hvis Forstander han var, mishandler ham paa en opværende og nedværdigende Maade, nedværdigende ikke blot for Embedsmanden, men ogsaa for Soldaten. Denne Soldat var enlog gift og Familiefader. Det kan dog ikke være Meningen med den almindelige Børnepligt, at Statens unge Mænd skulle møde til Krigstjeneste og være underkastede ublu Mishandling af dem, der skulle pleie

dem og sørge for at fæste dem deres Forlighed tilbage, naar de miste den i Statens Tjeneste. Derfor er det, at Udvalget finder det Forhold, som det er oplyst, at Dr. Møller har gjort sig skyldig i under sin Tjeneste som Korpplæge ved Sygehuset i Viborg, at være af den Slags, at han ikke fortjener nogen Pension. Vel blev han kun dømt til een Maanedes Fæstningsarrest af anden Grad, men om denne Straf udtaler Generalauditeuren i sin Relation, at den var meget mild, og det er derhos formentlig ikke efter Straffens Storrelse, at man skal bedømme en Embedsmands Forhold, men efter Bessaffenheden af der Gjerning, hvorfor der er overgaaet ham Straf. Udvalget har været af den Mening, at denne Dom i Forbindelse med, hvad der ellers senere er oplyst om Dr. Møllers hele Forhold, maatte berøve ham Ret til at nyde Pension, thi hvorledes man end bedømmer de senere fremkomne Dplysninger, saa er det utvivlsomt, at der derved er dannet et moralsk sandt Grundlag for de Udtalelser, som flere af Thingets Medlemmer tilfode sig i forrige Samling om Dr. Møllers Forhold med at tage Gaver for Dpfyldelsen af sine Handlinger som Embedsmand. Derfor mener Udvalget, at Sagen ikke ligger for aldeles saaledes som dengang, da den i forrige Samling forelagdes Rigsdagen. I forrige Samling vedtog Thinget ved 2den Behandling at tilstaa Dr. Møller en Pension af 200 Rd., medens den højtærede Ministers Begjæring gif ud paa 250 Rd., men efter en fornyet Drøvelse af de Omstændigheder, som ere komne frem ved den omtalte Krigsretsdøm, en Dom, ifølge hvilken det fra Regeringens Side er blevet anset for afgjort, at den Paagjældende ikke kunde have den lovlige Udgang til Pension, og med Henblik paa de nylig erhvervede Dplysninger, har Udvalget troet at burde gjøre den Indstilling til Thinget, at Dr. Møller maa anses for uværdig til Pension. Men de personlige Forhold, hvorunder han lever, have bevæget Udvalget til at foreslaa Thinget at give ham en aarlig Un-